

[Aage Brusgaard]

gerrepræsentationer har noget som helst ansvar for deres egen kommune?

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Nu er jeg så heldig at have et manuskript, for det, der er sket, er, at Fremskridtspartiets ordfører ikke hørte efter, hvad jeg sagde.

Det, jeg sagde, var, at vi mener ikke, at diverse borgerlige regeringer har haft forståelse for, hvad det er for grundlæggende problemer, København er ude i, og hvis Fremskridtspartiets ordfører havde bemærket, hvad jeg sagde om magthaverne i København, sagde jeg faktisk, at jeg ikke mener, de har haft nogen heldig hånd, at de har »formået« i mange situationer at udføre opgaverne meget centralistisk og meget bureaukratisk.

Men det, jeg så samtidig sagde, var, at det ikke kan være forklaringen, for der er mange andre storbyer i verden, der er ude i præcis de samme problemer, som København er ude i.

Hjortnæs (S):

Ministerens svar på forespørgslen var ikke overraskende; det var de kendte bogholderisynspunkter, som vi har hørt så mange gange.

I virkeligheden er det jo temmelig nytteløst at diskutere de taloplysninger, ministeren her fremkommer med. Det vil jo i givet fald blive en meget teknisk diskussion: Hvilke kriterier gælder, hvad skal med, og hvad skal ikke med?

Ministeren har altså valgt at komme med visse oplysninger – andre oplysninger fremkommer ministeren slet ikke med. Jeg hæftede mig f.eks. ved, at ministeren fandt det fornødent at oplyse, at andre kommuner gennem udligningsordninger betaler ca. 2 mia. kr. til København. Men ministeren oplyste ikke, at København har haft et tilsvarende tab på 2 mia. kr. ved reduktion af statens bloktilskud.

Ministeren talte heller ikke om, at Københavns Kommune taber penge, fordi grundværdierne falder kraftigt. København er blevet tvunget til at nedsætte grundskyldpromillen fra 47 til 34. Derfor kan tabet ikke kompenseres ved, at man sætter grundskyldpromillen i vejret.

Ministeren sagde heller ikke noget om, at Københavns Kommune har mistet skattegrundlagstilskud. Statens tilskud til det psykiatriske hospitalsvæsen er nedtrappet over nog-

le år og repræsenterer et tab på 800 mio. kr. i 1989, København taber penge på momsudligningsordninger, og sådan kunne man i øvrigt fortsætte med at nævne en række eksempler, som ministeren altså ikke drog frem.

Når jeg nævner det her, er det, fordi jeg gerne vil gentage, at diskussionen – i hvert fald her i salen – efter min opfattelse er temmelig nytteløs. Jeg har ikke meget lyst til at gå ind i den. Jeg mener, den klart hører hjemme i forhandlinger, der skal føres direkte imellem de involverede parter.

Sådan som jeg ser det, må en konstruktiv debat om Københavns Kommunes særlige problemer tage sit udgangspunkt i den rapport, som Amtskommunernes og Kommunernes Forskningsinstitut udarbejdede i 1985.

Det dokumenteres i rapporten, at befolkningen i København har betydelige helbreds- og sociale problemer. Antallet af psykiatriske sygehuspatienter ligger i København meget højt over det øvrige land. Der er en betydelig overhyppighed af invalidepensionister og af forbrug af sygesikringsydelse. Blandt de ældre bor et meget stort antal alene, og mange har alvorlige førlighedsproblemer. Også de bolig-mæssige vilkår er langt dårligere i København end i landet som helhed. Arbejdsløsheden er et par procent højere.

Rapporten påviser i øvrigt det interessante forhold, at de arbejdsløse uden for København helt overvejende henvender sig til a-kassen og fagforeningen, hvorimod de i København primært henvender sig til Social- og Sundhedsforvaltningen.

AKF-rapporten gør opmærksom på, at den gennemsnitlige bruttoindkomst er lidt lavere i København end i landet som helhed, men i den forbindelse er det mest bemærkelsesværdige, men ikke specielt overraskende, at de ligningsmæssige fradrag i gennemsnit er meget lavere i København end for landet som helhed.

Konklusionen på rapporten er følgende, og her vil jeg gerne citere direkte fra rapportens afsluttende kapitel, side 210, det er de to sidste afsnit:

»Københavns økonomiske problemer hænger også nøje sammen med kommunestrukturen og opgavefordelingen i området. Undersøgelsen peger i retning af, at mere langsigtede løsninger skal opnås gennem en koordineret udvikling på erhvervs- og boligområderne og af